

Turinīs.

Izangos zodis	3
Gīvībē ir Mirtis	5
Naminē žmogaus šalis	7
Žmogaus sudėjimas	9
Kūnas gīvendamas ir mirdamas	12
Patsai mirimas	15
Žmogaus pavidalas po mirimo	18
Numirusīsis ir pasilikusieji	19
Kāma - Loka, kita gīvenimo sritis	21
Žmogaus gīvenimas po mirties	25
Mirtis Kāma-Lokoje	29
Palaimos sritis	33
Svarbumas dēvachāninio būvio	37
Grīzimas žemēn	41
Amžinībės gelmē	45

Izangos zodis.

Sito rāšto žinios ėra labai nuostabios. Ir ne vienas „moksliškai“ māsėiti paprātes reikalaus „prirodėmū“. Bet reikia atsiminti, jog visi prirodėmai išeina nieku, jei žmogūje nēra to, kas tuos prirodėmus išmanėti gāli.

Visos šio rāšto žinios todėl kreipiasi tiesiog ė žmogaus išmintė, ė jo tiesos numānėmā. Sišon paaiškinti dalėkai nēra prieinami paviršutiniām supratimui.

Tasai beveik visumet tik tēra pripratimas prie kokionors mokslo. Todėl žmonės, gīvenantieji vienat paprastimuose, atmeta visā, kas su tais nesutinka. Jiems rodos naujosios žinios esantios prieš protā. O tasai prie jū dār vos tik teapsireiškē. Kur tai dār pati išmintis?

Tiesa berods, kad nieks negāl žinoti, kas po mirties nusiduoda. Vienok šitas „nieks“ ėra tiktai paviršutinis, gāl net ir jau „protėngasis“ žmogus, kurs tēra žemesnioji ir pragaištanti tikrojo žmogaus dalis. Pati ta stovi viršum viso to, kas pragaišta. Ji todėl ir gāl visā žinoti. Jos šviesa ėra išmintis. Jai tur protėngasis žmogus paklusti, tada ir jis numāno, kas jām šiaip apdengta.

Rašėtojas rāšē, kaip jis dalėkus po mirties išmāno. Bet jis naudojos ir kitū rašėtojų rāštais. Pusėtinai arti jis laikėsi prie rāšto: A. Besant, Death — and

then, kurs î tûlas kalbas iðverstas. Ir to rãsto ant-
raðã jis pasiêmê.

Tolimesnês zinios randasi Vokietiu kalboj sekan-
tiuose rãstuose:

Dr. Fr. Hartmann, *Weisze und schwarze*

Magie, Leipzig seniau 10,— Mk.

Dr. Fr. Hartmann, *Lotusblüten, Leipzig* 80,— „

H. P. Blavatsky, *Die Geheimlehre, Leipzig* 51,— „

Anglû kalboj:

Dr. Fr. Hartmann, *Magic white and black* 2,— \$

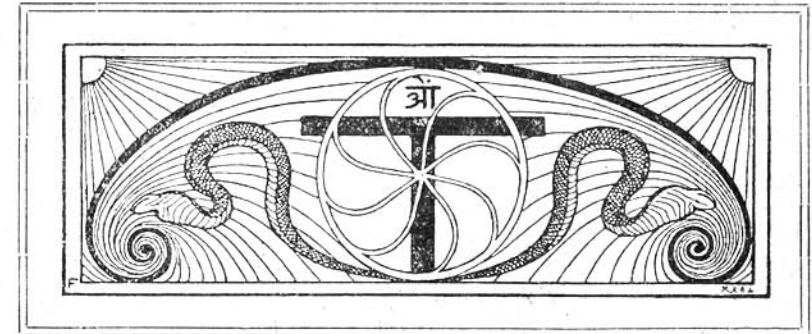
H. P. Blavatsky, *Secret Doctrine, Vols.*

I and II 12,50 \$

*Parãses ði veikalêlê Lapkr. mên. 1907 mt. ir ið-
leides, dabar Balandio mên. 1920 mt. tiktai kalbã te
taisiau, kiek iðmaniau. Daugiau taisiti, mân rodês
ne reikalinga.*

Tilzêj 30. Balandio 1920-mt.

Vidûnas.

Mirtis ir kas toliau.

**Gîvîbê ir
Mirtis.**

Abi îra du îpatingu ãmziaus daliku. Žmogus ir kaip jû tarpe stovi. Lîg supiamas jisai tarp jiedviejû. Visas jo gîvenimas su jiedviem sumegzta. Visai arti jãm taip viena kaip ir antra. Bet žvelgiant î vienã, rodosi, jog ji gili mîslis. Žiûrint î antrã, dalikas tas pats. Pradedant mãstiti apie gîvîbe ir mirtî, lîg ir nebûtû nei gãlo, nei krãsto.

Bet gîvîbê nors pažiãstama. Gîvendami kaip ir esame jos globoje. Tuomet ji mus kaip motîna laiko ant savo kefiû ir glaudia prie savo krûtinês. O tai be gãlo smagu. Ir nestebêtina, kad kila noras turêti pilnã gîvîbês saikã. Gîventi, tai gražu, miela. Ið tikro, lîg mums prigimta. Mes, mûsû esmê, ir gîvîbê, tai artimi gentis. Abi lîg tos patios saknies.

O mirtis! Kas jã pažiãsta! Ji lîg koks nezinomas tamsus bedugnis. Ir tik vis laukia, kaip prarîtû gîvius. Kad nors bûtû zinoma, kaip mirties apsisaugojus, kur ji tikoja! Pažiûtûme jã geriau, ir tuojau nebûtû toki baisi. Bet ji, rodos, gîvena kitame pasaulije ir pasilieka svetima. Kol gîvas, jos nepažiãsi. O iðgîvenus, nêra kaip jã iðtirti. Tai, kaip kad îmigdamas norêtai iðvîsti, kaip tai atsitinka. O žîgiu esi îmiges ir nieko nebežinai. Ir mirtis lîgiu bûdu neiðmêginama. Pasilieka tûliems visumet slêpiniû.

Gīvībē jau visai kita-kas. Ji mus visiškai apgobia. Iš visū šaliū ji žvelgia į mus. Visokiais pavidalais ji švitruoja. Saulės spinduliai ji spindi. Nesuskaitomais gėlių žiedeliais ji kvėpia. Žolelėmis ji žaliuoja. Givuliū vikrumu ir linksmumu ji linksmu. O mes, žmonės! Koks tše givumas ir judėjimas! Kokia tše stebuklinga givībē! Iš tikro mes givībės vaikai. Ir-gi givename givībės šalis!

Bet-gi, kas ta givībē? Ar ne didis slėpinis ir ji? Ne gili mįslis? Visā āmžiu tūlas mėgino ją atminti. Kad nors kartā ją pilnai ragauti gāvus! Bet ji nuo kiekvieno lig šalinasi. Kur yra tasai, kurs būtū gāves pilnā givībės saikā? Givībės pilnībē žmogui nezinoma. Teisībē, ji apsireiškia visokiu būdu. Bet-gi žiūrint į tuos apsireiškimus, kaip veik jie nįksta! O žiūrint apskritai į gyvenimą, kiek tše negivībės! Givībē šitame krašte, kurį vadinami givībės šalimi, pasirodo tiktai kaip pirmosios aušros švietimas po nakties. Dār visur tamšu. O silpnajā šviesā naktis slėgia.

Visur, kur žmogus žvelgia, pasirodo pirma, kas negīva. Givībē tiktai kaip žvaigždėlės spįkso ant juodo dangaus. Žemē, vanduo, oras, ugnis, viskas, rodos, negīva. O kur givībē bando pasiroditi, tše ji greitai ir dingusi. Kas tiktai pradėjo mus savo givumu linksminti, tā ir veikiai turime apraudoti. Žuvo greitai, kaip viskas žūva, kas rodēs yra gīva. Negivībē pildo visus mūsų gyvenimo kraštus. Mirtis tše valdo.

Mirtis naikina kiekvienā givā daigtā. Jai neiškliūva nei vienas. Ir ant žmogaus, kurio esmē, rodēs, givībės gentis, ji viršū palaiiko. Viskas, kas užgema, krinta jai į nasrus. Pažįstama ir miela givībės šalis, kurioje tūli žmonės āmžiu-āmžiais giventi norētū, yra iš tikro mirties krāštas.

Givībē jame vos kiek tegāl pasiroditi. Tuojau mirtis griūva ant jos, kad ją išnaikintū. Givībės krāštas yra kitas,

yra paslėptas. Givībės krāštas yra dugnas, iš kurio žinomas mirties krāštas kilo. Givībėje viskas guldita, ir-gi mirtis, ir mirties šalis. Givībē yra āmžina padėtis, mirtis tiktai laikinē. Kaip ir galētū būti kitaip! Givībē gal apsidengti ir atroditi kaip mirtis. Bet iš mirties givībē negāl gimti.

Naminē žmogaus šalis.

Kur tai naminis žmogaus krāštas? Išmintingieji sako, kad tai pati givībē. Sako, jog žmogus nei negivėna šitame mirties krašte, šitame pasaulėje. Jisai tiktai lig atsigrežes žiūri į jį, kaip žmogus žiūri pro langā iš šviesiu rūmū į tamsiājā naktį. Ir-gi pasirodo, kad žmogus, save tikrai žinodamas, nebepajudinamas šio āmžiaus patirimū. Nei jis įkenkiamas vargū, rūpesniū, ligū, negarbės arba gėdos, ir tt. Jis kaip ir stovi viršum visū tū dalikū.

Savije jisai rimsta. O dugnas jo esmės randasi aname tīlame lūdime: esmi, kurs yra be jokiū įpatibiū. Tatiau savije tokī tvirtumā turi, lig jis būtū pati nepajudinamoji āmžinībē ir pati neužkenkiama bekrāštenībē.

Sako išmintingieji, jog taip iš tikro yra. Žmogaus esmės gelmē yra pati āmžinībē ir bekrāštenībē. Žmogaus esmē yra be pradios ir be pabaigos. Ji nuolatai givėna āmžinuose Augštībės kraštuose.

Ir negali būti kitaip. Sielos akis atverdami suprantame, jog visa bekrāštenībē yra viena givībės jūra. Mūsų krāštas yra tiktai maža salutē, kur givībē lig sustingusi, sušalusī laukia laiko, kuomet atsigautū.

Givībės krāštas yra pamatinis Visumos krāštas. Žmogus jame stovi su savo esme, jame givėna, ir laikais nusilenkia į mirties šalį. Tuomet jis tše taip labai užimtas laikino savo padėjimo, jog visai užmiršta savo esme, savo kilme, savo namus, savo tėviške. Savo givībės šaltinio jis nejautia, ir neregī savo esmės pradios. Jis tiki savo jausmuose, savo supratime ir numānime

save surandās. Ir save skaito taipo-jau pragaištingu dalīku kaip viskā, kā jis patiria. Žmogus, tai, jo nuomone, žmoniškasis pavidalas.

Tatiau kiekvienas iš patirimo žino, jog žmogus nuolatai laikais atsitraukia iš regimo pasaulio, būtent kad įminga. Tiktai jo kūnas, jo pavidalas tše pasilieka. Tuomet aiškiai matyti, jog tai ne žmogus. Viskas, kā vadiname žmonišku, šalinasi. Kūnas vienas tepasilieka su savo givumu.

Berods žinomas dār ir sapnū gyvenimas. Bet ir tas nėra žmogaus esmė. Įmigdamas žmogus pasikelia ir iš tojo. Nuo kūno jis pakila ir nuo sapnū gyvenimo į pilnos givibės ir dvāsios kraštus. Pabusdamas jisai vėl grįžta ir parsineša tiktai atsiminimus iš sapnū krāsto apie tai, kā patires ĩra jo sapnū kūnas. Apie Augstibės sritis jis nieko nežino. Tatiau ir iš ten parsineša turtā su savimi. ĩra tai nauja jėga. Pabusdamas žmogus aiškiai pajautia, jog per jo pavidalā arba kūnā liejasi netiktai sāmonė, susipratimas šiame pasaulije, bet ir smagus givibės jaunumas, atsigavimas.

Žmogus nieko nežino apie Augstibės būvį, kadangi jo paviršutinis žmogus nėra gana giedrus ir skaistus. Tām gražiai pasiskaidrinus, žmogus pradeda su aiškiu žiūrėjimu giventi visose Visumos sritise. Tuomet jis ir vis aiškiau supranta, kur jo esmės šāknis, jis susiranda tše, kur jo amžinieji namai.

Tuomet ir pasiaiškina ans amžinasis istātimas, pagal kurį visa givibė laikais pasirodo mirties krašte, tai esti siauribėje, jeib ir tše išlengvo apsireikštū pilna Sviesa, ir tuomi tamsa bei mirtis ir nežinojimas išniktū, ir pilna givibė visur ir visaip vīrautū.

Kaip žmogus įminga ir pabunda ir tokiu būdu supiasi tarp amžinos givibės padėties ir regimo pasaulio, tarp gyvenimo dvāsioje ir kūne, taip jis ir kartotinai užgema ir miršta. Givėnimas šiame pasaulije ĩra tiktai

trumpas. Givėnimo priemonė, būtent kūnas, greit pragaišta. Bet žmogus vis tas pats. Vis jis givas savo augstibėje, ir be pertrūkio jis jame pasilieka. Niekumet jis iš jo išėiti negāl.

Žmogus iš amžinibės ir givibės žvelgia į pragaišimā ir mirimā, savo žvilgiu Sviesdamas ir suteikdamas šiām krāstui Sviesos ir givibės. Žmogaus givėnimas šiame pasaulije ĩra apsilankimas, kurs kartojasi. Kiekvienā dienā nuo rīto lig vākaro, kiekvienā amžiū nuo užgimimo lig mirties jis apsilanko šitame pasaulije.

Keleivis ĩra žmogus. Tatiau jis pasilieka amžiuose savo namuose. Jo kelionė ĩra pažinimo, išmānimo, išminties prasiskaidrėmas arba užtekėjimas. O kol neužtekėjusi visiškai išmintis, tol nežino žmogus, kad jis amžinas, kad jis be pradios ir be gālo; ir jis skaitosi mirtingu, kadangi jis ĩra užmiršes amžinibe, kuriai jis priklauso.

„Rašte“ sakīta, kad amžinoji givibė ĩra Dievo pažinimas. Bet reikia suprasti, jog Dievas nėra tolimas arba svetimas. Jis ĩra visur ir visame. Ir jame viskas givėna ir juda. Jis ĩra amžinoji žmogaus esmė. O kuomet žmogus Dievo artibe savije žino, tuomet jis patsai nemirtingas.

Žmogaus sudėjimas.

Žmogus ĩra sudėtas dalikas. Todėl jame ir visokiū linkimū ir palinkimū randasi. Kūnas reikalauja pāilsio, kūno givibė judėjimo, geismai pasotinimo, bet-gi jo siela pasiilgsta savo namū, savo tėviškės, tai ĩra pagrindo viso to, kas esti, arba vienu žodiu, Dievo. Šitas pāmatas Sanskrito kalboj vadinamas *Atma*¹⁾. Jis ĩra visur ir visame. Jis ĩra vienas, kurs nemiršta,

¹⁾ Žodiai imami iš Sanskrito kalbos, kadangi nėra ant žemės kitos kalbos, kurioj būtų atskiriems dvāsiniems dalikāms ĩpatiški zodiai. Sanskrito kalba tokiu būdu pasirodo stovinti viršum visū kitū žmoniū kalbū.

kurs âmžinai gīvas īra. Kas nor nemirtingu tapti, tasai tur susirasti Atmoje, o Atmā savīje. Tik Dievo Dvāsioje galima nemirtingu būti.

Īpatiškās Atmos apsireiškimas, līg koks vidurīs, īs kur jis veikia ir save apsāko, īra *Buddhi*. Tai dieviškos jēgos šaltinis. Īra tai kaip kokia saulē, īs kurios Sviesa liejasi spinduliais.

Toksai spindulīs īra *Manas*. Vadinant *Buddhi* īsmintimi, galima sakīti, *Manas* īra meilē. Pats zodis *Manas* reiškia manītojā.

Atma-Buddhi-Manas īra dieviškoji žmogaus dalis, īra dieviškoji nemirtingoji siela, ans âmžinasis keleivis, kurs žemesniuose, matēriņuose pasaulīse laikais kūnais apsitašo tarsi īpatiškoms drobēmīs.

Sios drobēs pažištamās kaip žmogaus persona arba asmuo. Īra tai žinomas vidaus gīvenimas: geismai, palinkimai, pasibaimījimai, džiaugsmā, nuliūdimo bangos ir tt. Šitā gīvenimo skīriū vadina Sanskrito kalba *Kāma*. Tasai apsivelia su kūno gīvībe arba *Prāna*, kuri īs aithēriškos matērišos sutveria žmoniškā pavidalā, vadinama *Linga-Shārīra*, ir galutinai pagal tā īs regimos matērišos regimā kūnā arba *Sthūla-Shārīra*.

Trumpai suglaudūs galima sakīti, žmogus sudētas tokiu būdu:

Nemirtingas arba Augštībēs žmogus, dieviškoji žmogaus siela	{	Atma, Buddhi, Manas.
Mirtingas žmogus arba persona	{	Kāma, Prāna, Linga-Shārīra, Sthūla-Shārīra.

Regimas īra tarpas tarp nemirtingosios ir mirtingosios žmogaus dalies. Tasai tarpas taip pildosi: Paeina īs to, kas vadinama *Manu*, Svītėjimas, žemasis *Manas*, ir pritraukia prie savės augštiausiā ir skaid-

riausiā *Kāmos* dālī. Taip atsiranda susivienījimas tarp atsispindėjimo īs Augštībēs, tarp *Mano* ir to, kas žemiau īra, būtent *Kāmos*. Ir tokiu būdu stojasi tat, kas vadinama *Kāma-Manas* arba geisminguoju manīmu. Tuomet žmogaus dālīs īra sekantios:

Nemirtingasis žmogus	{	Atma, Buddhi, Manas.			
		<table style="border: 1px solid black; margin: auto;"> <tr><td style="padding: 2px;">Ma</td></tr> <tr><td style="padding: 2px;">Kāma.</td></tr> <tr><td style="padding: 2px;">mas</td></tr> </table>	Ma	Kāma.	mas
Ma					
Kāma.					
mas					
Mirtingasis	{	Kāma, Prāna, Linga-Shārīra, Sthūla-Shārīra.			

Svarbu suprasti, kad žmogaus pavidalas stojasi, kuriantis jėgoms īs nemirtingosios žmogaus trijības pradant sunkties žemīn ī žinomā pasaulī. Toliau īra labai svarbu žinoti, jog paprastai žmogus save žino aname krīziūje, kurs stojasi īs *Kāma-Manas*. Jām rodos, jis pats esās ans krīzius, arba *geismingasis manīmas*. Šita žmogaus dalis, veikiant īpatiškoms sālīgoms, gal nemirtinga tapti.

Tše atsitinka visos žmoniško vidaus kovos, visi jo mātīmai ir galvojimai. Tše stojasi jo geri pasirizimai, ir tše jie īsnīksta po geismū karštio. Žmogui savo dvāsiniu žvilgiu žemīn žvelgiant ī geismus, karštiāvimus ir troškimus, tiejie viršū gauna, žmogus juose nuskesta. Bet antraip, jām žvelgiant atsigrezus augštīn ī savo esmēs gelmēs, tos viršū palaiko, žmogus pasiieka skaistus, meilus, teišus, īsmirtingas.

Kurs visā savo âmžiū gīveno žemībēs dalīkais, nepajausdamas savo esmēs gelmiū, tasai ir po mirties negāl turēti apie save aiškū žinojimą. Bet kurs „gīvas“

būdamas gīvena dvāsiuje arba tame, kas āmžina, tasai visumet pasilieka savės-zinojime. Jo Aš negrimsta į Kāmā, nezlugsta Sthūla-Shārīroj arba regimame kūne, bet pasikelia į Manā ir pagaliaus į Atmā. Manīti reiškia dvāsiniam gīvenime tiek-jau, kaip kūniniame paeiti, pakilti. Kur žmogus nusimāsto, tše jis su savo esme gīvena. Žmogus yra dvāsia, kuri be jokiū erdvės ir laiko kliūtīū pasikelti gāl į bekraštenības.

Bet kol žmogus tai nepajautia gīvai, kol jis nesusiranda tame, kas nepasidāro ir nepragaišta, tol jis pats pragaištingas ir nieko tikro negāl žinoti apie tai, kas mirtis yra. Mirtis jām visumet atrodīs pragaištimi. Galima, kad jis protu pereitū senovės mokslus ir gālvā pakrātes gīventū kaip gīvenes, kol nereikēs jām palikti savo kūnā. Ir tuomet jis tikēs, būk jām gālas priėjes.

Vienok dieviškājai žmogaus dāliai niekumet neprieina gālas. Ji āmžinai rimsta savīje, ir gīvenusi ilgus āmžius iš naujo susitveria geidingājī, jausmingā, „gīvā žmogū“, ar ne pabustū tame āmžinībēs žinojimas, ar tasai ne atmintū gīvībēs ir mirties mīslī.

**Kūnas
gīvendamas ir
mirdamas.**

Bet-gi žiūrėkime, kas tai mirtis, prasidėdami iš apatios, būtent kūnu arba Sthūla-Shārīra! Save skaitėdami kūnu o mirimā šito kūno pragaišimu, turėtūme sakīti, kad nuolatai mirštame. Berods ir nuolatai užgemame ir atsigauname. Kūnas prasideda labai mažu krisleliu motīniškame kūne, stojusiu po tėvū susigīvenimo. Tasai krislelis traukia matėriā iš visū šaliū savėspi ir auga tokiu būdu.

Stebėtina gana, kad tokiame mažame krislelije tokia nuostabi galībė veikia. Senovės mokslas sāko, ana galībė paeinanti iš kitos Visumos srities. Bet nors ji ir gana galinga ir nuostabi yra, vis dėlto ji, regimame pasaulīje kūniniām pavidalui sutverti, privālo gīvos pra-

dios, matėrios, kuri pilna yra gīvībēs. „Gīvībė tiktai prie gīvībēs užsidega“, yra žodis šios dienos mokslo. Sutveriantioji jėga tur sau prādiai spuogā gauti iš gīvo kūno, iš vīro ir moters, tuomet ji tegāl kūnā sutverti.

Ans krislelis arba spuogelis pirma maitinasi motīnos krauju. Jis līg aplink save krausto vis daugiau krisleliū. Bet visus jis kaip ir persunkia savo galibe ir įpatibe. O kurs nesileidia tokiu būdu pildīties, arba kurs yra tarsi išstarnāves, tas metamas. Žmoniškām kūnui užgimus, tai aiškiau dār mātoma. Kūnas priima maistā ir tarpsta, ir tuo patiu laiku šālina, kas jām nebetinka, kas išnaudota.

Nuolatai iš kūno išmetama matėria. O išmestoji tampa maistu kitiems pavidalāms. Ta pati matėria, kuri buvo pirm laiko žmogaus kūno dalis, pastoja kokio augmens arba gīvulio kūno dalis. Regimoji matėria be sustojimo pasirodo įvairiausias pavidalais.

Tatiau ji visur ta pati. Žmogaus kūnas, aužuolo kelmas, gīvulio kūnas, žemė ir kalnīnai, viskas iš tos patios matėrios susitveria. O viskas susideda iš labai mažū krisleliū. Akmenīj, vandenīj, ore, jie tarsi negīvi. Būdami medio, gīvulio ar žmogaus kūno dālīs, jie rodosi gīvais.

Mūsū dienos mokslas sāko, jog gīvas ir negīvas žmogaus ir kitū gīviū kūnas vibzdi įvairiū, nesuskaitomū gīviū, kurie vadinami baktėriomis. Kvėpuodami visokiū labai mažīnikū, visai neregimū gīviū, mīkrobū, traukiame į savo kūnā. Mūsū vidūje taipojau viskas pilna gīviū. O sāko juos esant paojingais kūno gīvenimui.

Galiausiai mokslas dār toliau eina. Sāko, kad žmogaus ir kitū gīviū kūnas tiesiog sudėtas esās iš tokiū mažū gīviū. Ir jie, išimant didiausias veisles, tokie maži, kad jokiū žiūronu jų pamatīti negalima.

Tai yra labai svarbi mūsū laiko mokslo žinia. Su ja sulīgsta senovės mokslas. O kas dienā ta žinia daugiau tvirtinama ir plātinama. Chēmīa ir fysiologīa,

dvī īpatingī mokslo šaki, žmonēms vis daugiau atveria supratimā to, kas gamtoje atsitinka. Kas dienā aiškėja gentiškumas. žmogaus kūno su kitū gīviū kūnais ir galiausiai su akmenimis ir uolomis.²⁾

Sitie maži gīveliai susidraugaudami ir susigīvendami stāto žmogaus kūnā. Nuolatai jie īplaukia ī jī ir vėl išplaukia palikdami savo vietā kitiems. Tokiu būdu žmogaus kūnas pasirodo stovintiu artiausiam sārīšije su savo aplinkibe.

žmogaus kūnas pasidāro pagal īpatiškā tvarkā. Anie mažiejie gīviai vedami kitū, kurie priklauso augštesnei Visumos sričiai, kuri taipo-jau žmogūje randasi ir vadinama Prāna. Sitie augštesniejie gīviai īra kaip kokia tvarkanti galībē. Jai atsitraukus, anie mažiejie gīviai nebedirba tvarkiai. Jie nebestāto, bet ardo, līg būtū padūke. Tuomet kūnas pradeda irti. žmogui gīvām esant, jie kaip gerai valdoma kareivija tarnauja. Bet jām numirus, jie pasielgia kaip didis maištininkū būrīs, kurs griebia, muša, žudo, kā prieina, be jokio tikslo, be jokios tvarkos, be jokios drausmės.

Kūnas niekumet toks gīvas nebuves, koks jis tuomet īra, kad žmogus jī visiškai apleidia. Vienok jis tuolaik gīvas tiktai krisluose o nebe pilnoj visatoj. Mokslas žiūri ī žmogū, kaip ī kokiā krūvā atomū, dujeliū, kurios gīvībės princīpo arba gaivalo kurī laikā sulaikomos. Gīvasis ir negīvasis kūnas būk tame skiriāsi, kad aname gīvībės princīpas veikia, o nuo šitojo negīvojo īra pasišālines.

Kad gīvībē visai atsitraukusi īra, tuomet kūno dalelės klauso kito īstātīmo, kurs jas ardo ir išbarsto. Šis išbarstīmas vadinamas supūvimas. „Lavonas ne-

²⁾ Neseniai kai-kurs mokslininkas rādo, jog krystalai visai tokiu-jau būdu apreiškia gīvumā kaip žmogaus ir kitū gīviū arba augmeniū cellūlos.

galētū irti, kad jis nebūtū gīvas. Visos jo dālīs karauja, jeib viena nuo kitos atsiskirtū.“³⁾

Patsai mirimas.

Kūno pavidalas tik tegāl pragaišti, kad jo pāmatas, būtent aithēriškasis kūnas arba Linga-Shārīra nuo jo atsitraukia. Prāna, kaip sakīta, valdo kūnā stātantius gīvelius. Bet Prāna pareina ī sārīši su regimu kūnu tiktai per Lingā-Shārīrā. Jo gīslomis jī liejasi per kūnā ir veikia ī jī. Tasai turi mirtī, kad aithēriškasis kūnas nuo jojo īra atsiskīres.

Kaip žmogus stojasi ir īgīja pavidalā, kad jo trijībē, Atma-Buddhi-Manas, kreipiasi ī paviršiū taip ir īviksta mirimas, kad jī vėl kreipiasi šalin nuo jo. Visos asmens dālīs tuomet skiriasi viena nuo kitos. O pirma skiriasi aithēriškasis ir regimasis kūnas. Tuomet šisai suīra arba supūva.

Bet Linga-Shārīra netiktai žmogui mirstant atsitraukia nuo regimo kūno, bet kartais ir žmogui gīvām esant. Vienok tuomet kūnas vis pasilieka su juo sārīšije. Ira tai līg magnētiškas pritraukimas, kurs Aitherij pasirodo kaip kokia švietianti juostelē. Kol ta juosta tuodu kūnu riša, žmogus pasilieka gīvu; jai nertrūkus, žmogus īra galutinai pasimišes. Paprastai šis sutrūkimas atsitinka 36-iose valandose po regimojo mirimo.

Tuomet Linga-Shārīra tankiausiai guli ant lavono kaip kokia rausvai-melsva silpno šviesumo debeselē, panaši ī lavono pavidalā. Ira žmoniū, kurie tai regēti gāli. Sākoma juos regint astrālinēj šviesoj. Iš visū Airopos tautū žinomi Skotai ir Lietuviai tā gabumā turint. Nežinodami, kas tas pavidalas ant ar šale lavono, žmonės pāsakoja, būk viens ar antras esās mātes

³⁾ Daugiau apie tai randama rašte: Vidūnas, Slaptingoji žmogaus didībē.

vēlionēs vēle. Ir tūlas tāriamas mokītas žmogus kalba apie tamsuoliū priėtarus. O tie dalīkai tik neaiškūs pabojimai nesuprastū tikrū atsitikimū.

Berods šios dienos mokslas nėra dār „surādes“ šitū senai pažīstamū dalīkū. Dār tik vienas ir antras bailiai tekalba apie aithēriškājt kûnā, ir, kaipo kai-kurs Fransas Th. Darel, māno, būk jame pasidarā visokiū ligū, īpatiškai žmogaus suklīdimo priezastīs. Bet jau dabar galima sakīti, kad po trumpo laiko mokslininkai išras tā žmoniū senai žinomā o senovēs išmintingūjū ir šios dienos Indū mokinamā dalīkā, jī nauju vardu pramīs ir apie didiā mokslo pažangā kalbēs.

Numirus, tai estī atsiskīrus nuo savo kûno, žmogus trumpā laikā apsisiautes ĩra Linga-Shārīra. Bet veikiai ir tā nudeda, kaip kad nusivilkūtū vienā rūbā po kito, kol ne pasilieka visiškai nuogu.

Kad žmogus gīvas būdamas nudeda kûnā ir pabūna apsisiautes Linga-Shārīra, tuomet kūnas guli apmires. Patsai žmogus pakīla, kur nori. Bet negalima nuo kûno pertoli nueiti. Jeigu sutrūktū minētoji juosta, žmogui nebebūtū galima savo kûnu toliau naudoties.

Apsisiautes Linga-Shārīra, žmogus gālī būti ir regimas, žinoma ne visiems. O kurs taip iš kûno pakilti arba nors tai regēti gāl, tuomi geriausiai ĩtikinams, jog jo gīvībē ir sāmōnē nepaeina iš kûno. Tuomet mirtis jām ir visai nėra baugiu dalīku, ir negāl jī gاندinti. Pasirodo jī nekaip koks išnīkimas, bet kaip atrišimas nuo silpno sunkaus kûno.

Žmogus mirdamas, arba geriau sākant, atsitraukdamas nuo regimojo kûno svarbiausiąjā savo āmžiaus akies mirksnī praleidia. Sāko išmintingiejeje, būk šitame akies mirksnīje viso āmžiaus atsitikimai ir patīrimai ĩ ātmintī pareinā. Ir mažiausiāsis dalīkas, kurs rodēs senai pamirštas, stojasi akīsna.

Mirimas nestaiga atsitinka. Nuo paskutinio ātidūsio lig išnīkimo iš kûno paskutinēs šilumos kibirkštelēs, smāgenīs vis tolīn dirba. Tuomet žmogus trumpame laike dār kartā pergīvena visā savo āmžiū. Todėl nieks neturētū aiškiai kalbēti mirštantiojo artībēje. Mirimo akies mirksnis ĩra svarbiausioji ir kilniausioji āmžiaus valandelē. „Visiškai reikia tīlėti, kad mirtis savo švelniājā rankā deda ant kûno, jeib nebūtū trukdomas ramusis mintiū tekėjimas ir susipīnimas praeties, kurios atsispindėjimas jau pasieka ateities užkabā.“

Pragaištingasis žmogus akies mirksniui vienu tampa su āmžinuoju žmogumi, tai esti, su savo dieviškąja siela. O tuomet jis mātosi, koks jis ištikro ĩra, ne kaip jis puikuodamas dingojasi esās.

Mirštantīsis lig sutveria visā savo āmžiū ĩ vienā vaizdā. Viriausiejeje palinkimai ir mintiū rūšīs, tvirtiausios ir daugiau ĩsigīvenusios savībēs, viskas susitelkia tarsī suvāloma ĩra daga, kuri būs naudojama naujame āmžiūje ir tuomet turēs „prigimto gabumo“, prigimtos ĩpatībēs reikšme. Šitas āmžiaus dagos suvālīmas ir jos nusistātīmas ĩra toks svarbus dalīkas, kad jokiū būdu neturētū jī trukdinti dejāvimai ir verksmai.

Po to iškīla iš kûno Linga-Shārīra ir atrodo kaip labai ramiai miegās arba gražiai sapnuojās žmoniškas pavidalas. Dažniausiai jis pasilieka lavono artībēje. Bet kartais, kad vėlionis prie kokio kito žmogaus prisirišes arba dėl bet-ko labai nerimastiāvo, arba dār kānors atlikti norējo, tuomet jo mātīmo jēga šitā Linga-Shārīrā nukelia ĩ vietā, kur mintīs nukreiptos buvo. Ir regintiejeje mātō vėlionies pavidālā arba nors girdi koki ĩpatiškā subildėjimā, brākštelėjimā. Vėlionies pavidalas, kursai ir ne visai aiškus, atrodo lig miegotū. Jis nekalba ir neatsiliepia. Ir tuojuo jis vėl grīžta pas lavonā.

Vēliu patsai zmogus ir Sitā āpsiaustā, būtent Lingā-Sharîrā, nudedā. Tasai tada ir tampa lavonu. O kiek kûnas-lavonas pûva, tiek ir Sisai ardosi. Lavonā pakâsus, Linga-Shârîra mazumâ iš zemês iškiles regintîjû mâtomas. Jis išveizi kaip koks silpnai Svietiâs ûkas, kurio pavidalas maziau ar daugiau sutrešes îra. Tuomet labai nesmagus dalîkas jî regêti.

Bet visai pasibiaurêтина îra, kad zmonês bando Lingâ-Shârîrâ savo bûdu gîvu padarîti, kaip kartais lavonas galvanismu atgaivinams. Tuomi neprišaukia vêlionies, o Sitâm aithêriškâm lavonui tik îkvêpia lîg kokî gîvîbês kvâpâ. Ir jis tai veikia kaip koks automâtas. Reikêtû kiekvienâm lavonui pâilsî duoti. Spiritistai tankiai tokius dalîkus vâro, nezînodami, kâ dârâ, o veikiausiai sau baisiai kenkia.

**Žmogaus
pavidalas
po mirimo.**

Žmogui nudêjus regimâjî kûnâ ir po to Lingâ-Shârîrâ, jâm išsklîsta ir Prâna, arba kûno gîvîbês jêga, kadangi jî susilaiko tiktai susitvenkusi aithêriškame kûne.⁴⁾ Dabar tai zmogus be regimo kûno, be aithêriškojo ir be kûno gîvîbês. Jo rûbas îra tuomet ta smulkioji matêria, kurioje susitveria geismai, jausmai, karštiâvimai, ir tt. Ji vadinama Sanskrito zodiaciu Kâma. Ir pavidalas iš jo susitvêres vardu Kâma-Rûpa. Sisai ir îra kûnas, bet-gi uz aithêriškâjî dâr daug smulkesnis. O kad paprastai zmonês tâ regêti nebegâl, tai kâ bepasakîti apie regêjimâ Sito kûno! Jisai ir vadinamas astrâliniu arba zvaigzdiniu kûnu, kadangi jis spindi kaip zvaigzdis.

Žiûrint î kitâ îpatîbe, galima sakîti, kad Sitas kûnas îra kaip vanduo. Jo pavidalas kinta ir tik vos mâ-

⁴⁾ Žinoma îra, kad Sios dienos mokslas sâko, kad neesâ gîvîbês jêgos. Bet jis jâ dâr susiras, kad ir tik po laiko.

zumâ judomas. Kokie jausmai arba geismai jame sukîla, toks to kûno îra pavidalas. Gîvâm zmogui visai gerai zinoma, kaip greitai ir kaip lengvai jo vidus keitiasi. Tai jis liûdnas, tai apsisukus vêl linksmas; tai jis vâromas vieno geismo, o tâjî vos patenkinus, vêl kito. Bet-gi dabar Sitas zinomas „vidus“ îra zmogaus drabužis, paskutinê jo drobê, neziûrint î mintiû gîvâtâ, kaip jâm, su kûnu gîvenant, visus drabužius nusivilkus marškiniai tik tepasilieka. Todêl zmogaus pavidalas dabar ir nuolatai kitoks. Kokie biaurûs geismai jame gîvena, toks baisus ir tas pavidalas; kokie Sirdingî lûkêjimai jame prazîdi, toks jis miels.

Kad zmogus „gîvas“ bûdamas savo geismû nuolatai pakluso, tai jo Kâmâ-Rûpa pilnai gîvas ir labai ilgai išlieka. Vienok dabar jame sukilantieji geismai nebegâl bûti nutildomi. Todêl jie kankina zmogû, kaip troškulîs, kad vandens negali prigauti. Ir kokie geismai zmogû pildê, jâm gîvenant ant zemês, o nebuvo išmire prieš mirsiant zmogui, tokie dabar jâm užeina.

Bet išlengvo jie nusistoja. Nebegaudami peno, jiems dingsta jêga; visi geismai, jausmai, troškimai, ir tt., išniksta; gîvumas Sito zmogaus pavidalo silpsta. Kâma-Rûpa zmogaus metamas, arba kitaip sâkant, zmogus antru kartu miršta.

**Numirusîsis ir
pasilikusieji**

Tuo laiku, kad zmogus dâr pilnai gîvena su savo Kâma-Rûpa, jisai pasiekamas ant zemês gîvenantiû zmoniû. Jausmai, geismai, troškimai, kurie juose banguoja, gâl tiesiog persikelti ant mirusiojo geismingumo kûno ir jame suzâdint tokius-jau virpêjimus ir bangâvimus. Ipatiai tuomet, kad mirusîsis visâ atîdâ kreipia î zemîškus dalîkus, kaip tai gana dažnai atsitinka jâm mirus.

Tuomet jis ir labai lengvai užgaunamas pasilikusiųjų nusiminimo, dejavimo, gedėjimo. Augštesniosios vėlionies dālīs lig sužadintamos Kâmoje. Ir žmogus, kuris gyvenamas ant žemės dar nebuvo iškilęs iš geismų srities, pradeda geidauti žemiškų patirimų. Patsai nebeturėdamas tām reikalingų prietaisų, susiriša su gyvenantio žmogaus Kâma ir tuomi su tojo Linga-Shârîra ir regimu kūnu. Tokiu būdu jis gal per šitą žmogų apreikšti savo norus, palinkimus, geismus, ir tt.

Ne su kiekvienu žmogų jām tai galima. Silpno noro žmogus, kurs labai lengvai kitiems pasiduoda, kitų mintims ir troškimams pakludams be jokio mėginimo, kurs *vis lig nesavij*, tasai labai lengvai tokiām „numirėliui“ tenka ir jo įrankiu tampa. Vadinamas toks žmogus Latînų žodiu mēdium, tai esti tarpininkas.

Laikui bėgant, tokie mēdiai praranda nevien savo kūno sveikatą, bet ir protą. Jų augštesnės dālīs kaip ir pabriaujamos nuo žemesniųjų. Jie tai tie „pristotieji“, apie kuriuos senuose laikuose kalbėdavo ir rašydavo.

Siandien tokios kalbos skaitomos paikumu. Mokslininkai visai neprisileidia tokius dālikus mėginti. Jiems berods pritrūksta to žinojimo, kurs reikalingas tokiems padėjimams išgulditi. Tūlas mokslininkas, juos išties, tili. Nėsa labai didios drāsos reikia, norint apgint prieš garbingus nežinėlius savo žinojimā, kurį negali tokiām atrodinėti, kurs tais dālikais visai nesima.

Vienok paskutiniu laiku atsirādo vienas ir antras mokslininkas, kurs tvirtino, tose kalbose apie susijimā su numirėliais esā siek-tiek tikrībės. Pabota tāpo, kad šale tokiems bandimams pasidāvusio žmogaus rādosi žmoniškas maž-daug kaip kokia debeselė švietiās pavidas. I jį žiūrima kaip į numirusiojo vėle. Vienok tai ĩra tarpininkaujantio žmogaus Linga-Shârîra. Numirusiās arba veikiau kitos nežinomos jėgos tuomi naudojami, o todėl gīvasis žmogus tuo tārpu apmires guli.

Berods šitie bandimai, iš tikro imant, tėra žaismai. Ir visi bandimai taip vadinamų spīritistų pasilieka be tikro supratimo to, kas tše atsitinka. Vienok jie pavojingi netiktai gīvam žmogui, bet ir vėlioniui. Jo kelias turētū eiti augštīn; vėlionis turētū vis daugiau tolinties nuo žemiškų dālikų, o jām dabar vis iš naujo sukami rīšiai, kurie jį riša su žemišku gyvenimu.

Pagal gyvenimo istātīmā pradeda su mirtimi skirties augštesnės žmogaus dālīs nuo žemesniųjų. Savo atidā kreipdamas į žemiškus dālikus, vėlionis priešinas istātīmui. Tuomi jo gyvenimas tampa labai skaudiu. Jis jautiasi tarsi drāskomas, lig būtū žudomas ir savo karštiāvimuose deginamas. O iš savo kantių išeiti ir savo gyvenimā pailgint norėdams, kadangi nežino, jog jo esmė nemirtinga, jis vis kabinasi į tokį žmogų, kurs lengvai pagaunamas kito noro, ir žiūri, kaip jį privertus jo troškimams tarnauti. O nežinėliai arba žingeidūs žmonės bando tokius numirėlius dar pritraukti.

Norint susieiti su numirusiais nereiktū jų atidā kreipti į žemiškus dālikus, bet paprastu būdu gīvas žmogus turētū išmokti augštesnėse gyvenimo srityse su žinojimu gīventi. Tuomet jis galētū susieiti su vėlionimis, ir tai nei jām nei vėlionims nekenks.

**Kâma-Loka,
arba kita gyvenimo sritis.**

Be regimo kūno gīventi, tai ĩra ĩpatiškoj gyvenimo srityje būti. Kâma apsiautes žmogus tiki, būk esās paprastame pasaulyje. Jis tše visokių žemiškų dālikų pasiekamas ir skaito save esantiu tše, kur tuos jautia. Kuomet žmogus kūno nebeturi, šis daigtingasis pasaulis jām ir ĩra pranīkes. Ir prisirišimas prie jo ĩra kaip koks neiškus prilinkimas kokiām-nors ĩpatingumui.

Būdamas apsiautes Kâma-Rūpa, žmogus tiktai tām atitinkamus atsitikimus patirti tegāl. Jis tuomet

līg visai kitame gīvenimo krašte randasi, kitame gīvenimo skīriūje. Istikro nēra jis kitur, jis tik naudojasi kitomis sālīgomis, jeib zinotū, kad gīvas. Todēl ir aplink jī visa kitaip atrodo. Jis kaip ir gīvena kitame pasaulīje, īra kitame gīvenimo skīriūje, kitoj gīvenimo sritīje.

Sīta sritis vadinama Kāma-Loka. Jī nesiranda kurnors kitur. Jī tiktai īra kitas gīvenimo būvis. Sapnuodami mes taipojau jame esame. Bet-gi tuomet labai retai daugiau temātome ne kaip savo patiū geismingumo pavidalus, būtent savo geismus ir pasibaisėjimus, savo troškimus ir neapkentimus, ir tt.

Nuo kūno gīvenimo mes tai līg atsiskīre esame. Kūnas sau gīvas po paprastai zinomais īstātīmais. O ten, Kāma-Lokoj, visai kiti dēsniāi visa valdo. Paprastai tikīma, jog erdvē ir laikas īra āmžini dalīkai. Vienok jīe tik tēra prigimtas būdas regimām gīvenimui suprasti. Aname gīvenime, kurs vadinamas Kāma-Loka, erdvēs ir laiko kaip ir nebūta. Kiekvienas gāl patsai īsmēginti, kaip tai īra. Reikia tik savīje sāmoningesniu tapti. Tuomet žmogus anā gīvenimo skīriū gāl īstirti kaip koks keleivis kokī nepažīstamā zemēs krāstā.

Sitos žinios berods nesutinka su mūsū dienos mokslu. Vienok jos todēl nepameta savo teisībēs. Sios dienos mokslas labai īra siauras, ir līg tik pro plīselī tezvelgia ī gīvenimā. O reikia atsiminti, jog nēra paikesnio dalīko kaip mānīmas, visa gamta su savo apsireiškimais ir veikimais būtū rišta prie žmogaus supratimo siaurumo.

Sios dienos mokslas nieko nežino apie kitus gīvenimo skīrius. Ir tvirtinimai, kad mokslas jū nepažīsta, negāl būti liudīmas, kaip visa Visuma surengta īra. Kā tūkstantis nežinēliū sāko, tas tiek-jau vertībēs tetur kiek tai, kā jū ir tik vienas pasāko.

Mānantiām žmogui nēra galima tikēti, jog pažīstamasis gīvenimo būvis, regimasis pasaulis, būtū

vienātinis visoj bekrastinēj Visumoj, kuriame gīventū sāmoningi gīviai. Todēl ir tūlas mokslininkas īra pripažines, kad taip tikēti īra proto silpnumas. Kurs nezvelgia ī gīvenimā visai apsiaurītu protu, kurs netiki akilai spresmais kai-kuriū mokslininkū, tas labai lengvai numāno, jog Sale ir viršum pažīstamojo pasaulio turi būti kiti, kurie taipojau pilni gīvumo, pilni visokiū gīviū, prie kuriū galiausiai priklauso ir tokie, kurie tiesiog nebsiskiria nuo visgalībēs ir īsminties, ir kuriū kiekvienas līg visur būtū.⁵⁾

Sitā dalīkā galima taip pasiaiškinti. Pažīstamas īra didis balsū skaitius. Be to turi kiekvienas balsas īpatiškā savo virpėjimū skaitiū. Tatiau gāl visokie balsai kartu skambēti, o žmogus, „gerā ausī“ turēdamas, gāl juos visus žīgiu īsgirsti. Bet galima ir visā atīdā ī vienā balsā kreipti. Tuomet tasai būs aiškiau girdimas ir kiti balsai ar visai īsnīks ar tiktai vos tebūs numānomi. Ir īra tokiū dār balsū, kuriū žmogus girdēti visai negālī. Isivaizduojant, kad žmogus tik vienā ar kelis balsus girdi, kuriū virpėjimū skaitiai īpatišku būdu pānašūs ī viens kitā, galima suprasti, kad kiti balsai līg priklauso kitām pasauliui.

Toliau ir pasidāro aišku, kad vienas balsas su kitu ir toj patioj vietoj kartu skambēdamas jo tatiau nei netrukdo nei jām niekaip nekenkia. O taip ir īvairūs gīviai īvairuose būviuose, īvairuose gīvenimo skīriuose arba pasaulīse kartu gīvena. Todēl tas, kurs tai īsmāno, ir nieko negāl prieš tā pasakīti, kad īsmintingiejie mokina, jog mes Sale esmiū gīvename, Salis prie Salies, su jomis susitinkame, prasilenkiame, vieni per kitus pereiname o nieko apie viens kitā nežinome.⁶⁾

⁵⁾ Beveik visai taip tarta anglīsko mokslininko Huxley (reik tarti Haksli).

⁶⁾ Taip sāko ir garsusis Anglū mokslininkas Crooks (īstarti reik Krūks).

Kâma-Loka gîvenamas visokiû gîviû, kaip sâko senasis mokslas. Ira tarp jû išmintingû, kaip ir kelin-tasis žmogus išmintingas, bet ir išmintingesniû o ir vël menkos išminties arba ir tokiû visai be išmânîmo. O tû gîviû rûšis îra daug îvairesnês negu tos ant mûsû žemês. Kâma-Loka persunkia mûsû pasauli kaip tasai jî. To-dël, kad kûnai ir neužkliûva už viens kito, ir mes anû gîviû visai nemâtome, kadangi matêria visai kitokia, mes randamês sârîšije su jais ir vieni kitais gîvename.

Kad îpatiška mintis, îpatiškas geismas ant mûsû užeina, tai tat ne vien ženklas, jog mes vidûje geismin-gais, ir tt., esame, bet veikia, kad buvome pasiekami gîvos srovês paeinantios iš Kâma-Lokos. Ipatingu auginimu ir îpatingais veikimais gâl žmogus taip lâ-vinties, kad jis nevien sâmoningu bûdu gâlî sutikti ke-lintâ anû gîviû iš Kâma-Lokos, bet kad jis ir kitus valdîti ir jais naudoties gâl.

Išmokus kûnâ palikt, galima laikais tiesiog gîventi Kâma-Lokoj. Tuomet ir galima susieiti su „numiru-siais“, kurie ten dâr pilnai gîvi savo geismû kûne arba Kâma-Rûpoje, jû pãdêtî pažinti ir jû palinkimus patirti.

„Numirusieji“ vienok tiktai îra maža Kâma-Lokos gîventojû dalis. Kâma-Loka îra, taip sâkant, augstiaus-sias žemiško gîvenimo bûvis. Jamê susieina, kas ze-miška, su tuo, kas augstiau, kas dvâsiška. Geidau-jantioji visû ant žemês gîvenantiû ar gîvenusiû gîviû dalis, Kâma, tše gîvena savo pavidalu.

Žimiâ vietâ tše turi gîvuliai. Jû gîvibês šaknis îra Kâma. Ir sâkoma todël Kâmâ esant gîvuliškoji vëlê. Kiekvienas gîvulis, arba geriau sâkant, jo veislê, îra îpatiško geismo apsireiškimas. Gîvuliui mirus, tai esti, kûnâ padêjus, pasilieka jo Kâma îpatiškame pa-vidale Kâma-Lokoj. Bet-gi tasai neilgai gîvas. Veikiai jo geismû jêgos sustingsta. Gîvulis galutiniai miršta. Jo Kâma-Rûpa guli kaip koks tuštias kevalas. O po

trumpo jisai pradeda iš lengvo išskîsti. Jo jêga tik kaip ir pasilieka Kâma-Lokoj, kol vël ne pritraukiama žemiško virpêjimo ji susitveria îpatiškâ pavidalâ, jeib jame, nors dalimi, vël gîventû.

Iš to matîti skirtumas tarp žmogaus ir gîvulio. Žmogus tur gilesne esme. Gîvulio gelmês randa savo gâlâ jau Kâmoje. O tai vis dâr gamta. Tše nêra save žinantios jêgos. Jame nêra priešgînumû, nêra vidûje kovû.

Be kâminio žmogaus ir gîvuliû randasi ir kitû augstesniû dâr esmiû Kâma-Lokoj. Bet apie jas sišon tik tiek tegâl bûti sâkoma, kad jû îra. Jos apsitaisiu-sios Kâma-Rûpa, jeib susisiekti galêtû su žemišku gî-venimu ir veiktû geru ar blogu bûdu.

Ira ir žemesniû dâr gîviû, kurie dâr niekumet nêra pasieke žemiško gîvenimo bûvio, niekumet neturêje žemiško kûno, bûtent Sthûla-Shârîra, kad ir kelios jû rûšis aithêriškâ kûnâ arba Linga-Shârîrâ turi. Jos îra kaip kokia îpatiška, veikianti ir kiek sâmoninga jêga. Bet sišon îra vîriausiu dalîku žmogus ir jo gîvenimo pãdêtis, todël negâl bûti daugiau sâkoma apie tuos sutvêrimus.⁷⁾

Žmogaus gîvenimas po mirties.

Nesunku suprasti, kaip žmogus gîvena po mirties. Visas, kas su juo atsi-tiko, jâm mirstant, îra tas, kad jis ne-beteko kûno ir tuomi nebeteko regimo pasaulio. Tasai dingsta kartu su kûnu. Kaip veik smâgenîs nebedirba, tai ir regimojo pasaulio nebêra. Bet žmogus tas pats pasilieka, kas jis buves. Mirdamas jis nei blogesniu nei geresniu arba šventesniu ne tampa. Ir jis negâl bûti kitokiu padâromas. Joks pašventini-

⁷⁾ Priminti reikia, kak îvairiose tikîbose Kâma-Loka pa-žîstamas dalîkas, bet žinoma kitokiais vardais. Katalikai jî vadina Purgatorium arba Lenkû žodiu Czyszciumi.

mas tai ištaisiti negal. Žmogus gīvas būdamas tur išmokti širdi ir mánimá kreipti í tã, kas augsta ir šventa. Tuomi jis tegal pasišventinti. Tas augstumas ir ta šventibê, kuriai jis skiriasi visu pasidavimu, ta jį pasventina. Paviršutinês ápeigos be jokios vertibês. Vien mirusiojo aplinkibês jû kiek smáginamos.

Dilgínê negal pavirsti lelija. Ji tiktai gal augstin išaugti. Nieku būdu negal pumpuras tiesiog vaisiumi tapti. Iš jo tegal atsirasti po laiko žiedai ir po to vaisius. Tiktai dvásioje augdamas žmogus gal iškilti í augstesni būvi ir šventu tapti. Mirdamas žmogus pasilieka, koks jis buves.

Save, savo vidû, savo geismus ir troškimus, mėgindami, nežiūrêdami í kûnã ir jo gīvenimã, suprasti galime, kokie mes po mirties. Tokiais tai ir esame anoj gīvenimo rûšijje, kuri vadinama Kãma-Loka. O kã tše veikiame, tai ir pãtis galime sužinoti pabodami savo vidaus gīvumã, ípatiai, kad ir savo sapnû dãr atsime name.

Nuolatai mumise banguoja tie pãtis geismai, troškimai, palinkimai, pasibaimijimai, pasimêgimai, ir tt. Kas paprãtes girtauti, nuolatai bandis savo troškuli tilditi. Kas godiai pinigus rinko ir skaitê, nuolatai pinigus rinks ir skaitis. O taip su visu-kuo, kã žmogus veikdavo ant žemês.

Tik reikia ši dalikã gerai suprasti. Kã geidiame, „gīvais“ būdami, tã viduje išivaizduojame ir, nieko rankose nei neturêdami, regime. Taip ir po mirties. Kã išivaizduojame, tã lig regime ir turime. Išivaizduoti íra sutverti pavidalã iš mintiû matêriôs. Jis pasidãro geistinu daliku, kad jis geismingumu, arba Kãma, pildosi ir apsisiautia. Taip sãko slaptasis senovês mokslas. Tokiu būdu kuriasi žmogui visi daigtai po mirties. Jie tiktai nepatenkina žmogaus taip, kaip jãm ant žemês gīvenant, žemiški dalikai, kad ir tik valandelei.

Žmonês po mirties visai kaip ant žemês visokiu būdu vãrginas. Kiekvienas í savo troškimus išivêles vargsta ir *ieško be sustojimo, patsai nežinodamas ko*. Retasis tiktai apsidairo laisvai ir supranta tã naujãjį būvi.

Vienok žmonês ten daug aiškiau skiriasi nuo viens kito kaip ant žemês, kur jû doros laipsnis ar gražiais drabužiais ir turtais, ar ir, nors vãlandai, sveiku kûnu apklotas. Ten, Kãma-Lokoje, jie visai nuogi. Kas žmogûje viršû turi, kas jame valdãs gaivalas íra, tas ten pasirodo. O taip visuose žmonêse.

Ípatingas tik tãra padêjimas tokiû, kurie ar per kokiã nepalaimã galã gãve, arba sau pãtis galã pasidãre, arba kaip noris pirm laiko žuve íra. Jie priligsta neišaugusiãm vaisiui, kurio kaulukas visai dãr suauges íra su mêsa ir sunkiai skiriasi. Augstesnioji žmogaus dalis nusikreipia nuo žemesniûjû tiktai kaip tai leidia tikri ístãtĩmai. O tiejie neprivertiami bet — kokio kûniško atsitikimo. Todêl toks pirm laiko mires žmogus gīvena Kãma-Lokoj pilnomis jêgomis, kol nepriêjusi íra ta valanda, kuriã jis būtû pagal savo gīvenimo ístãtĩmã kûnã palikt turêjes.

Jo veikimas labai ípatingas. Žmogžudis, paveikslui, kurs mirtimi nubauistas, nuolatai kartoja savo žmogžudibe ir pasijautia vis iš naujo bestovis prieš teismã, kurs jį nusmerkia mirtimi, ir jis kartotinai pasijautia esantiu žudomu.

Beto jis labai drûtai pririštas prie žemiškû dalikû. Todêl jis žmonêms íra dãr pavojingesnis negû gīvas būdamas. Žmogžudis jokioj draugioj nemielas svetias. Bet be kûno gīvendamas, tasai visur būti gal, ir jis visur susivokia, kur jo savibês pritraukiamos. Kur žmogus mušimui ir žudimui linksta, tše ans užmušêjas prikimba ir bando tã žmogû prie užmušimo priversti.

Tokiu būdu piktas o kûno netekes žmogus nežinantiems žmonêms nepasãkomai íra kenksmingas. Nuo

tokio, kurs gîvena kûnu, galima apsisaugoti, bet ne nuo tokio, kuriâm visur galima nueiti, kur žmogus karštiauja. Vienâtinis apsigînimas îra suvaldîmas savo troškimû ir karštumû.

Labai îpatingas ir îra to žmogaus likimas, kurs patsai sau gâlâ padâro. Jisai ir kaip neatskirtas nuo kûno. Guli tasai tik lîg apmires. Žmogus jautiasi ant zemês gîvenantiu, tik jis ne gâl apsireikšti. Todêl jo padêtis îra îpatiškai liûdna ir sunki. Viskâ, îš ko save zudîdamas îšbêgti norêjo, jis dâr kuo-gîviau pajautia. Visos kantios, kurios jî privertê nusigaluoti, nuolatai kartojasi.

Tokie numirêliai tankiausiai spiritistû pasiekami. O tuo jû kantios dâr daugiau didêja, kadangi jû atmintis vis îš vien naujinasi. Ir, kaip sâko îsmirtingiejie, îš to gâl îšeiti baisiausias gâlas tokiems nelaimingiems.

Laimingu bûdu ir tokie numirêliai dâr tik retai susieina î susirišimâ su spiritistais. Daugiausiai tos tše apsireiškiantios jêgos îra visai žemos Kâma-Lokai priklausiantios rûšies.

Kitokia dâr, kaip minêtûjû numirêliû padêtis îra tûjû, kurie per nelaimingâ atsitikimâ gâlâ îra gâve. Tše augštesnês asmens dâlîs ir jo kûnas lîg viens antrâ pritraukia. Îš to îseina îpatiška sâmonês rûšis. Ira jî tarsi gîlus miegas arba nors miegas su ramiais sapnais. Vienok tai îra likimas doru žmogaus. Kiti menkesnês doros vaikštioja tarp savo draugû ir gentiû, kol nepriêjes jû mirimo laikas.

Bet-gi visai baugus îra tûjû likimas, kurie žûva bûdami pilni visokiais geidulais ir troškimais. Kaip kokie sešêliai jie susivokia tokiose vietose, kur veikimai, pânašûs î jû troškimus, atsitinka. Ir jie bando per kitus žmones îspildîti savo geismus. Tuomet jie tampa biauriais âkstiniais tiems žmonêms, kurie tše gîvena. Skerdînês, smuklês ir paleistuvâvimo vietos îra

pilnos visokiû sešêliû ir smêklû, kurios kaip kokios siurbêlês prie žmoniû prisimeta.

Kiekvienas nors siek-tiek skautiai gîvenâs žmogus pajautia tâ biauriâ tû sešêliû artîbe tokiose vietose. Jie žmones î blogiausius troškimus ir nedorîbes îvâro ir îš to savo pasimêgimâ turi, ir virsta labai kietširdîškomis ir galingomis esmêmis, net visai velniška jêgû srove. Priêjus jû gîvenimo gâlui, jie pakeliami î kitas Visumos sritis, kur jie po ilgû kantiû visiškai îsnaikinami.

Dâr minêti reikia ir to, kad kits žmogus ar per neatsargumâ, per prisiveikimâ ar siaip kaip-noris susisargina ir tuo, kad ir nestaiga, nusigaluoja. Jo gîvenimas Kâma-Lokoj ir îra ilgesnis negu kitû, kurie pasimirê îstâtîmû dêtû laiku. Siejie ar tiktai kelias vâlandas ar ir kelis metus tše gîvena. Bet anie tiek metû pasilieka, kiek jie bûtû ant zemês gîventi turêje, ir dâr paprastâjî Kâma-Lokos laikâ. Kad jû âmžius, paveikslui, bûtû 80 metû bûti turêjes, o jie mirê turêdami 30, jiems lieka pabûti Kâma-Lokoj menkiausiai 50 su viršum metû. Vis-gi prieina ir tiems gâlas. O žmogus praleidia âmžîû visai savigu bûdu.

Mirtis Kâma-Lokoje.

Kaip jau kartâ sakîta, žmogus užeima dieviškai jo dâliai krîpstant zemîn, î žemiškâ gîvenimâ; mirtis îra jos grîzimas î âmžinâjâ savo gîvâtâ. Ji tada tarsi vis daugiau î save atsitraukia. Ji padeda vienâ pavidalâ po kito, nusivelka vienâ drabužî po kito. Sitas drabužîû nusivilkimas îra mirtis. Ir tokiu bûdu žmogus kelis kartus miršta. Tuo târp užeiks atîdâ kreipus î mirtî Kâma-Lokoj. Toji tai bûtû antra mirtis.

Sâko îsmirtingiejie, kad Sita mirtis atsitinkanti 30 metû po pirmojo o paprasto žmogaus mirimo. Bet-gi tai îra vidutinis laikas. Kurs pilns geismingumo

ant žemės mirė, temiršta sišon po ilgesnio, kartais po labai ilgo laiko. Antraip vėl, tas žmogus, kurs savo karštiavimā visumet taip suvaldė, kad tame jokio sauvėlniškumo nebeliko, labai veikiai nudeda ir Kāmā-Rūpā. Vienok tokiū nėra daug.

Žmogui antrā kartā mirštant, jo trijųbė: Atma-Buddhi-Manas, atsitraukia iš Kāmos į skaitūjį savo esimā. Kaip jau paaiškinta, žemesnysis Manas yra susipines su skaidriausiaja Kāmos dalimi. Atsitraukdamas jis ima su savim dāgā praėjusio savo amžiaus žemiškoj padėtij, tai esti, jis nešasi su savimi visus augštesnius patirimus, visus gražius, teisius ir gerus linkimus, pasistengimus ir viltis. Baltasis jo spindėjimas yra pasi-puošes įvairiomis spalvomis, arba toks-jau pasilikes, jeigu amžius nieko neatnešė. Bet tos spalvos paeina iš Kāmos. Manas ima su savimi prasiskaidrinusiā Kāmos dālį, kuriā jis į save yra įaugines ir tuo amžina padāres. Žmogus, kuriame tai įviksta, yra ir toj dalij, kuri tarp mirtingosios ir nemirtingosios randasi, amžinu tāpes; arba kitaip sākant, personiškasis žmogus yra išganitas.

Kāma tokiu būdu kaip ir dalinasi. O tai tik tuomet tenusiduoda be sunkenibiū, kad augštesnioji jo dalis nuo žemesniosios skiriasi kaip kaulukas išnokusio vaisiaus nuo savo mėsos. Bet žmogui noriai gīvenus geismuose, jo Manas drūtai yra suauges su Kāma ir netaip lengvai atsigauna. Todėl toks žmogus ši antrā kartā taipo-jau sunkiai ir su baime miršta kaip pirmąjį. Visaip jis bando savo gīvenimā geismū kūne, Kāma-Rūpoje, pailginti.

Kaip jis „gīvas“ būdamas kreipėsi į tą, kas žema, taip ir dabar. Iš kūniško gīvenimo jis ėmėsi gīvībės tikrinimus. Kitaip jis neišmoko gīvibe suprasti ir išmaniti. Todėl ir dabar tik žiūri, kaip gautū kokiū patenkinimū, kokiū paerzinimū savo Kāmos. Vienok

be regimo kūno tai nebegalima. Ir išlengvo nusilpsta ir sustingsta Kāma-Rūpa. Dieviškoji dalis, Manas, jį galiausiai meta. Ir žmogūje, kurs save skaitė esantiu geismingumu arba Kāma-Rūpa, toji išniksta. Jo saves-zinojimas užgesta kaip anglėje žėrėjimas. Vienok dieviškoji jo dalis pasilieka save-zinanti. Bet-gi tai žmogui be naudos, jām nieko apie tai nežinant. Nebuvo susirišimo tarp žemosios jo dalies ir augštesniosios, tarp žmogaus ir jo išganitojaus.

Bet reikia dār įpatingai baugiā mirtį minėti. Žmogui ant žemės o po to Kāma-Lokoj gīvenus visokiuose troškimuose ir visokiame biaurome, jo Manas taip nusivelia su jo Kāma, kad nebegal atsikliuditi. Tuomet Manas lig į dvi dali dalinasi, tartum sulūžta, ir Kāma-Lokoj pasilieka žmogus su pilnu žinojimu. Bet jis yra be jokio doros jausmo, be jokio augštesnio pasijautimo. Jis nebeturi susirišimo su dieviškąja savo dalimi, ir yra lig koks tuštias bedugnis, ir tepatenka tik tuo-ilgiau, kad savo geismus ir troškimus peni. Ir veikiai jis pasidaro baisia esme. Jame troškimai viršū palaiko ir imasi jėgos iš dieviškosios dalies, kuri jame pasiliko. Tuomet jis žmonijai yra labai paojingas. Jis yra tiesiog velniška jėga, apie ką jau pirma sakita. Jos gālas yra tobūlas išnikimas, kursai su baisiomis kantiomis atsitinka, kadangi ji savij turi kibirkšte dieviškumo. Joks žmogus negali šito baugio gālo skausmus išmāstīti.

Palaimingu būdu žmoniū tokį galā užpelniusiū tiktai labai retai tėra.

Kad žmogus ant žemės rūpinos žmoniškai gīventi, suvalditi savo gīvuliškas jėgas, savo geismingumā, tuomet antroji jo mirtis nesunki. Išgīvenus savo laikā Kāma-Lokoj, jis išlengvo ĩminga. Šis miegas trunka gerā laikā. Iš jo žmogus pabunda augštoje saves-zinojimo padėtije, jeigu jo personiškasis gīvenimas arba Kāma-

Manas buvo išnokes gyvenimui su Atma-Buddhi-Manas. Tuomet Kâma-Rûpa pasilieka kaip koks lavonas Kâma-Lokoje. Vienok reikia atsiminti, jog tasai lavonas visai kitaip dâr gîvas negu žemiškasis. Žmogus pats, jo âmžinoji dalis, îra iškilusi iš žemiškû sritiû. „Ji îra atgâl žengusi per auksinî tiltâ, per kurî nueinama lig „septiniû kalvû.““

Ir tik tas žmogus tegâl tuomet su „numirusiuoju“, paaugštintuoju, susitarti, kurs pats gîvena pilnai sâmoningai savo trijibêje.

Kâma-Rûpa, pasilikusi negîva Kâma-Lokoj, po trumpesnio ar ilgesnio laiko išîra. Žmogui skaistiâm ir dorâm buvus, Kâma-Rûpa labai menk susilaikîmo jêgos teturi. Bet visos jo dalelês vis dâr virpi tokiu virpêjimu, kaip koks jis sukeltas tâpo žemiško gîvenimo.

Îra pažîstamas dalîkas, kad matêrios krisleliai automâtiškai, tai esti, savaimè kartoja tuos judêjimus, î kuriuos jie îsupti kokiui nors użgavimo. Tokiu bûdu randasi pâprotiai. Jie pirma su noru ir pasirîzimu atliekami, paskui visai be jokio noro, visai savaimè.

Kâma-Rûpa îra tikroji pâprotiû prietaisa. I jî veikia nevien kûnas su savo gîvenimu, bet ir Manas, kurs î jî îsileides îra. Iš to paeina visi tie judêjimai, kurie gamina pasiilgimâ, lûkestî, ir tt. I tokius veikimus atsiliepia Kâma-Rûpa visai automâtiškai. Sis atsiliepiamas ilgai dâr trunka, ir tad, kad augštoji Trijibê senai jau îra atsitraukusi. Ir tâm, kurs sitâ judêjimâ pastebêti gâl, rodosi, lig Kâma-Rûpoje dâr rastûs augstesnês jêgos, lig bûtû dâr meilês, išminties, ir tt. O tûjû judêjimai tik tesikartoja.

Tûli, kurie su tokiais lavonais susiriša, kaip tai spiritistai dâro, tiki, bûk tokie automâtiški veikimai bûtû istikro vêlionies apsireiškimai. Bet-gi taip visai nêra, kaip dabar tai išguldême. Ir visi apsâkîmai iš „dvâsiû arba vêliû srities“ îra be jokios vertîbês. Jau

tokie niekai, kaip tesimas uż plaukû, gnîbimas î veidâ, bârskinimai, baldû apvertimai arba kilnojimai, ir tt., turêtû kiekvienâm protingâm žmogui atrodîti kaip beprotiû žaismai o ne kaip žmogaus, iškilusio iš visû žemiškû niekingumû.

Žmogus niekumet neturêtû norêti arba bandîti su nepažîstamoms jêgomis apsieiti. Kaip jau aiškinta, tai gâl net labai paojinga bûti. Norint susieiti su numirusiais, reikia patiâm dvâsioje pasikelti lig jû padêties, o ne bandîti juos nutraukti î kûniškâjâ, î kuriâ nusi-leisti jie, kûno nebeturêdami, doru bûdu nebegâli.

Kâma-Rûpa, apleistas tikros žmogaus esmês, turi savo rûšies pelenais pavirsti, jeib tiejie didioj gamtos dirbtuvêj galêtû bûti vartojami kitâm dalîkui.

Palaimos sritis. Labai sunkiai suprantamas îra daugumui tasai žmogaus bûvis, kuomet jis îra apleides geismingâjâ savo dâlî, savo Kâmâ-Rûpâ. Kaip ir galêtû bûti kitaip, kadangi žmogus beveik vien tik tegîvena savo geismuose o ne savo išmintyje, savo sâzinêje, savo meilêje, kuri nêra svetnaudiška, savo grozîbêje ir tiesoje. Visi šie dalîkai paprastâm žmogui îra esmês gelmêse paslêpti, giliai nugramzdinti. O jâm prisieinant sitoj savo dalij gîventi, jis menkâ žinojimâ tegal apie save turêti.

Bet îra žmoniû, kurie ir tose savo esmês gelmêse su pilnu žinojimu, visai sâmoningai gîvena. Tokiems tai ir îra suprantamas ans gîvenimo skîrius, kursai Sanskrito žodiu vadinamas Dêvachân, tai esti Dievû, arba spindintiûjû krâstas.

Îra tai palaimos ir išgânîmo šalis. Kiekvienas nors šiek-tiek išmintingas gâlî tai numanîti. Iš patîrimo îra žinoma, jog, pasikeldamas iš geisingojo mâstîmo î tîrujî, žmogus îseina iš sopûlingo supimo tarp skausmo ir džiaugsmo, ir îeina î neapsâkomâ ramîbe.

Tikrasis mokslininkas, tikrasis menininkas, ir kiti jiems līgūs, gīvena savo māstīmais ir regējīmais anoj augstībēje ir nepazīsta jokio kenksmo, kad jie moka tokioj padētīj parimti.

Bet-gi gīvendamas susirišime su zemesnīmis sritīmīs ir su kūnu, zmogus iš jos nuolatai nutraukiamas. Todēl jo palaima vālandas tik tepatenka. Vienok galima numanīti, kokia nesiliaujanti ir tobūla jī būti turi, kad šitū nutraukimū nebēra, kad zmogus jokios dalies nebeturi su tuo, kas skausminga.

Tokia tai īra gīvenimo īpatībē, kuriā zmonēs, menkiau ar geriau tai suprasdami, tiki rasti po mirties. O jie nezino, jog zmogus gīvas, būdamas visose Visumos sritīse, ant zemēs ir dangūje, gīvena. Todēl ir īra sakīta: „Dievo valdīos šalis īra viduje Jumīse.“

Sitoj dangīskoj padētīje zmogus ilgā laikā būva. Ira tai tikroji jo esmēs padētīs. Šitā gīvenimo laipsnī pasiekes, zmogus īra namon sugrīzes, īra save pātī surādes. Ir jis rimsta tuomet visai savīje. Kuo-daugiau zmogus kūnu gīvena, tuo-daugiau jis tolinasi nuo saves. Zmogaus esmē īra gīva palaima ir pilnībē; geismai, troškīmai, karštīāvīmai jī īsveda iš tos, ir, jī traukdami ī kūnīskus sāntīkius, vis daugiau īveda ī vargā ir skausmus.

Kūnas pasirodo esās labai tvirtu dalīku. Tatiau jis nuolatai keitiasi, ardosi. Ira jisai tik krūva susīspietusiū mazū gīviū, kurie līg ī vienā vietā, ī vienā spuogā telkiami. O jie tiktai mātomi, kadangi jie tokiame didiame skaitiūje susirāde īra. Bet jie nuolatai ir vėl traukia tolīn. Ir jiems vos pasitolinus nuo daigto, kur jū daugībē buvo, jie ir neberegīmi.

Daug ramesnis ir tikresnis uz tai īra protas. Jis īsvīsta kūno netikrumā. Bet-gi tojo nuolatīniame kitime jis ir līg netvirtas īra. O pati sāmonē, kurioje viskas kaip ir atspīndī, kartais taip mirgoja, tartum jī pati

būtū tie atspīndītiejie dalīkai. Išmintis, galiausiai, sāmonēs Sviesa, ī viskā žiūri ir pasilieka nepajudoma.

Iš viso to matīti, kad protas, sāmonē, išmintis daug tikresni dalīkai īra negu kūnas. O be abejonēs zmogus veikiau išmintīje negu kūne randamas. Zmogus īra tat, kas jame tiktai zmoniška. O tai īra visos augštesnēs dvāsīnēs jo īpatībēs.

Kuo-menkiau zmogus īsileidia ī kūnīskus dalīkus, tuo-artiau jis stovi tikrībei. Bet jis tur ir kūnu gīventi, jeib jis tše, kur taip srauniai teka pragaišimas, išmuktū parimti. O po to jis gal grīzti ī tikrajī savo būvī, jeib tuomi, kā išmokes, kā pasīpelves īra, jis ir parimdamas savīje, žīnotūsi ir taip savo pagrīndīnī esīmā pralobintū.

Žemiškame gīvenime zmogus negāl ilgai pabūti. Ira tai jām svetima šalis. Zmogus nēra žemiškos kilties. Dēvachānas arba dangus, tai jo tėvīnē. Tše jis īstikro nuolatai ir be atvangos gīvena ir tik laikais žiūri, kaip pasiimtū iš pragaišties krāsto, kas galētū būti apvertiama nepragaištiantia dvāsīne savībe.

Senovēs išmintingūjū mokslas sāko, kad gīvenimas dvāsioje īra tikras, o gīvenimas kūne su savo kitīmais ir greitu išnīkimu tiktai monas, apsigaudinėjimas. Isikūnīdamas, āmžīnasis zmogaus AS tiktai apsisiautia žemišku pavidalu, kurs tik trumpā āmžīū tetenka. Bet-gi to pavidalo priezastīs, tikrasis zmogus: dvāsija, jēga, substansa īra be pradios ir be pabaigos. Pavidalas īra tiktai kaip koks monū vaizdelīs. Gīvenimas tarp užgīmimo ir mirties todēl ir vadinamas svajone, o gīvenimas po mirties tikrībe.

Iš žemiškos padētīs žiūrint berods viskas kitaip atrodo. Vienok tai žvilgis iš tamsaus aklumo. Zmogui iškilus ī dvāsīne pādētī, susiradus savīje, savo esmēs gelmēse, dār kūnu begīvenant, žvilgis prasiskaidrina, ir dalīkai pasirodo, kokie jie īstikro īra.

Pagal teisībe reikētū mirimā vadinti uzgimimu ir uzgimimā mirimu. Taip ir darīdavo senovēs išmintingiejie, taip mokīdavo, paveikslui, Graikū filosofas Platonas.

Norint tinkamai suprasti dangiškāji gīvenimā, reikia pirm' viso mesti ī šālī visus žemiškus paveikslus. Iš sēmītiško-žīdiško supratimo parējo Airopos tautoms apie būvī po mirties mokslas, kurs viskā žemiškais paveikslais parodo. Tše kalbama apie auksinius pilīnus ir vartus, auksines gatves ir trobas, apie brangiausius vainikus, apie gražiausius puošalus, ir tt. Dvāsiniai arba nors netiesiog kūno dalīkai visai kūniškai suprantami. Dangus, kaip jī krikštioniūs pagal žīdū mokslā susimāste īra, prilīgsta visiškai žemiškām gīvenimui, išēmus tiktai kūno skausmus, vargus, skriaudas, ir tt.

Senovēs išmintingiejie o šios dienos rītū žemės mokslas visai kitaip apie dangū kalba. Jisai visai dvāsiškai išguldomas. Ir vengiama anā gīvenimo sritī vadinti gīvenimu, minau nieks jo nesulīgintū su žemiškais sātīkiais. Ana padētis īra esmēs o ne apsireiškimo padētis. Kas atsitinka žmogūje, jām bemāstant, pirmkol dār nenusileidia mintis ī geismingāji būvī, tat gāl būti līginama ī anā dangiškā esimā. Nēra tše to, kā paprastai vadiname matēria. Todėl kartais ir sākoma, ans gīvenimas esās kaip koks sāpnas. Bet jis tuo ne vadinamas todėl, kadangi jis netikras kaip koks sāpnas, jis daug tikresnis uz viskā, kā žmogus pažīsta.

Visiškai nēra ten to, kā vadiname erdvė ir laiku. Gīvenantiām ten, erdvė ir laikas dārosi jām to norint. „Jis īra jū kūrējas ir jū naikintojas“. Gīvena tenai be āmžiaus, be vietos. O tatiāu esti. Sūnku īra tā tām išguldīti, kurs netūr nei dvāsiško supratimo, nei regējimo. Bet nors numanīti būs galima noringajām.

Vienas dalīkas šiek-tiek gāl būti ir veikiau išmānomas. Ira tai tas, kad žmogus aname būvīje līg vis

giliau ir gīviau save suranda, o augštā laipsnī pasiekės, kuomet gausioj āmžinoj gīvībėj līg nīksta sāmone, jis vėl grimsta iš to gilaus ir pilnai palaimingo ir išgainingo esimo ir vis daugiau īeina ī siaurumā, ī paviršiū, vis daugiau ārtinas kūniškām gīvenimui.

Svarbumas dėvachāninio būvio.

Ans taip vos numānomas būvis nēra bereikalingas. Kūnu gīvendamas ir veikdamas žmogus sužadina visokias jėgas. Pirma jos līg veržiasi ī paviršiū, po to jos grīžta išlengvo ī giliausią žmogaus esmė.

Imant paveikslā: Sukiles pasigailējimas apsireiškia kokiū-nors veikimu. Veikime pasipildės, jis vėl sunkiasi atgal ī žmogaus esmė. Bet jis ima su savim tarsi visā to veikimo galībe, o toji tampa žmogaus vidūje, jo širdīje, sāmoninga savībe. Kurs kartā gailestī apreiškes īra, tasai vėliau īra daug gailestingėsniu. Bet jo gailestis īra tuomet daug daugiau dvāsinē negu pirma.

Žmogui mirus, visi augšti, dorūs ir išmintingi jo āmžiaus veikimai Dėvachāne kaip ir suglaudiami pilnām išnokimui.

Žemiškasis āmžius īra sējos āmžius, dangiškasis nokimo āmžius. Gīvendama žemiškai ir po to dangiškai, žmogaus esmē, jo siela vis daugiau pildosi iškilmingomis savībėmis. Kurs nieko nēra dāres, kas kilnu īra, kurs visumet tik žemu būdu ir svetnaudiu īra gīvenes, tasai dėvachāniniame būvīje līg tuštias. Nēra jame to, kas nokti galētū, ir jis todėl īra kaip augmuo, kurs vaisiaus neatnešē. O nors gīvendamas dėvachāniniame būvīje, jis vis dėlto juo pasidžiaugti negāli.

Kiekvienas blogas žmogaus veikimas īra līg apzavējimas, apmarinimas jo tikros, save-zinantios esmēs. Blogai veikdamas žmogus vien savo niekībe ir tuštumā skleidia ir tvirtina. O niekībē arba, kas tiek-jau, biau-

rībē nepasieka Dēvachāno. Blogumas īra viršāvimas nesizinojimo esmēs, tai esti matēriōs; gerumas īra viršāvimas dvāsios arba, kas tiek-jau, save-zinantios esmēs. Kiekvienu geru veikimu žmogus patvirtina dvāsios vīravimā. Tuomi matēria vis daugiau vertiama tapti dvāsine īpatībe. Galiausiai matērinis būvis visiškai dingsta dvāsiniam.

Kad visi Visumos skīriai, visos jos sritis būs īseigoje, būtent prādioje susivokusios, tuomet būs kiekviena esmē tobūlumā pasiekusi, tāpusi tinkama būti nauja pradia, nauju viduriu, per kurī lieties galētū Amžinoji pilnībē kurdama naują Visumā.

Sitas tikslas īra neišmāstomai toli pastatītas. Tiktai retasis tegāl jī numanīti. O taip menk numānoma ir īra pradia „žmogaus“ gīvenimo. Reikētū kartā apie tai platiau kalbēti. Sišon tur uztekti, kas paminēta.

Is prādios žmogus, susirasdamas dēvachāniniame būvīje, visai pilnas dār īra žemiškū atsiminimū. Vienok tiejie īra be jokiū skausmū, nuliūdīmū, ir tt. Viskas, kas palinksminti ir nuliūdinti gāl, priklauso kāmīniām skīriui, ir nuslenka nuo žmogaus, jām atmetant Kāmā-Rūpā, būtent geismingumo pavidalā. Tuomet žmogus nebegāl būti slēgiamas. Jis visiškai dīkas, tobūlai palaiminamas.

Jo atmintīje tiktai tat pasilieka, kas gera, teisiu, kas grazu, kas širdinga. Jis regi savo mīlimuosius jū dēvachāniniame būvīj, kuriame jie ten esti, kūnu kazin kaip ir kur būdami. O jo susiėjimas su jais gāl labai palaiminās būti tiems, kurie kūnu gīvena ant žemēs.

Tiktai is lengvo nīksta ir tie atsiminimai. Is lengvo dēvachāninis žmogus vis daugiau dvāsia tampa. Visi jo geriejie norai ir pasistengimai pradeda žīdētū ir klestētū. Ir tame žmogus randa didiausiā palaimā. Negāl jis kitokios tuo tārpu patirti.

Is paprasto gīvenimo žinoma, kokia palaima žmogū pildo, kad jis īra kokī tikrai gerā darbā atlikes. Kaipgi nebūtū jo palaima be gālo ir krāsto, kad jame visoks gerumas tik taip klestētū, tik taip žīdētū, ir žmogus taptū pati gerībe, tiesa ir grožībe.

Sitas žmogaus nokimas īra jo susivienījimas su savo dievišku išganītoju. Koks tobūlas tas susivienījimas īra, toks tobūlas īra ir žmogus, toks īra ir būsimasis žmogaus likimas. Jeigu tas susivienījimas netobūlas, tuomet žmogus vėl krīpsta ī žemesnes gīvenimo sritis. Vienok jis ima visā pasiektā pilnībē ir tobūlumā su savimi. Tik tasai ant kiekvieno žemesnio laipsnio daugiau apsisiaurina ir apsitemdina. Vis-gi jis vėliau apsireiškia. Dēvachānas nėra tiktai palaimos ir tobūlumo būvis, jis īra ir priezastinė veikimo, kūrimo sālīga.

Kursai kā-noris sutverti nor, tas pirma māsto ir svarsto ir vidūje, savo sieloje tarsi gimdo savo darbo ir veikalo gaivalā. Po to jis gāl sitā gaivalā ir ikūniti. Tasai gāl pavidalu pasiroditi. O kuo-galingesnis ans išmāstīmas būs, tuo-tobūlesnis bus ir gaminamas dalīkas.

Kuo-daugiau pilnībēs žmogus dangūje pasiekės īra, tuo-tobūlesnis būs jo apsireiškimas žemesnēse pasaulīse, kad jis is naujo pavidalā, regimājī ant žemēs žmogū, asmenī, susitvers. Bet vis reikia atsiminti, jog žmogus istikro niekumet neišeina is Dēvachāno. Apsireišdamas žemesniuose pasaulīse, jis tiktai tekreipia ī juos savo atīdā.

Be žmogaus Dēvachāne gīvena ir kitos dār esmēs. Ira ten pirm viso visos tos, kuriose gīvena dieviškasis saves-žinojimas. Jos pilnai sāmoningos ten gīvena ir veikia. Jū padētis īra paliginant ī žmogaus labai kilni. Paprastai tos esmēs vadinamos angēlais. Vienok dažniausiai apie juos kalbama, līg būtū jie pānašūs ī regimājī žmogū. Kokie jie istikro īra, ir kā jie veikia, tegalima numanīti, žiūrint ī juos kaip ī stebūklingas

galības, kurios iš augsto savo būvio leidiasi žemėn į regimą pasaulį ir tse išlaiko visotiną tvarką.

Sale minėtųjų galibių yra ir tokių, kurios berods labai galingos ir dvąsinės, bet savęs-žinojimo neturėdamos nepasieka žmogaus esimo. Bet-gi apie tai šis on negalima daugiau pasakėti.

Dar vieną dalyką suprasti, rodos labai svarbu. Dėvachane visos esmės ir žmonės aiškiai vienibės pajautime gyvena. Viskas, kas mirtinga, yra nudėta. Todėl ten yra ta, kas esti. O ta yra visame ta pati, būtent Dievibė. Todėl ir visuose kvėpuoja *amžinoji meilė, tai esti pilnas vienibės žinojimas.*

Turėdamos tame žinojime jau siek-tiek aiškumo, žmogus mato, kad jis su visais žmonėmis kartu gyvena, kad nėra jokių tarpų. Tik tai kūnu givi žmonės; tai esti ant žemės gyvenantieji, mąno, „numirusieji“ esą su jais perskirti. Numirusieji to nejautia. Jie gyvena su augstąja visų žmonių dalimi vienibėje, ir *yra pilnai tikri, jog nėra mirties ir nėra atsiskirimo.* Kaip ir galėtų jie tą mąniti, kadangi to nėra, kas mirtinga, o kas skiria. Kas ant žemės atsitinka, to jie berods nežino.

Toliau Dėvachane gyvenantieji ir mato, kokiame susimezgame jie žemiškose sėlėgose gyvenė yra. Ivaiviausiuose sėrišiuose jie su vienu kitu draugavo. Tai vienas yra buvęs kito tėvas, sūnus, brolis, marti, pati, sesuo, duktė, ir tt. Kurie pilnai, sėmoningai ten gyvena, mato taipojau, kokią didį amžių skaiti jie yra praleidę ant žemės, ir kaip tuo laiku meilė vis daugiau yra vienijusi ir suglaudusi žmones. Ira tai liudimas, kur žmonijos kelas eina, būtent kad ji taptų gėva, save pilnai žinanti vienibė, pilnas vienas amžinos meilės apsirėiskimas.

O rėšiai, kurie tarp žmonių mezgėsi buvusiuose amžiuose, ir Dėvachane žinomais tēpo, traukia vis iš

naujo žmogų prie žmogaus. Taipoj aiškėja ir ta, kad žmonės, lėg stebuklingai vedami susiranda ir jautia, kad jau pirm amžių su vienu kitu gyvenė meilė ir sėndoroj. Ira tai atgarsiai iš praėjusių amžių ir iš Dėvachano.

Grėzimas žemėn.

Kaip jau ne kartą minėta, privertia žmogų amžinas istatimas taip ilgai supties tarp gyvenimo Dėvachane ir ant žemės, kol nepasiektas pilnas tobulumas. Vienok gyvenimas Dėvachane yra naminis, yra tasai, kurs ilgesnė laiką trunka. Vis-gi jis randa gėlā. Nusistoja galiausiai žmoguje visi gėvėbės pajautimai, taip kad nebesižino esantiu, ir jis kreipiasi į sėlį, kur jis tiki aiškiau regėsiās gėvėbe.

Iš to yra numanėti, kad žmogus kuo-ilgiau gyvena Dėvachane, juo-daugiau jis, žemiškame gyvenime būdamas, yra sėzėdincis augstų mintių, linkimų, pasistengimų ir tt., trumpu zodiu: augstiausiai žmoniškumā, augstiausiā gėvėbe. Dvėsinis, doriškasis iškilimas yra dėvachāninis gyvenimas. Sėko išmintingieji, jog žmogus, paprastai žmoniškai ant žemės gyvenęs, Dėvachane pabūva 1000 lėg 1500 metų. Su tuo sutinka žėmus žmonių padėjimų ir bėdų atsikartojimas 1500-uose metuose. Tartum tos pėtios bangos sukiltų.

Bet viename dalyke jos tik naujos. Pasirodo jose lėg truputėis daugiau žmoniškumo. Tame atsizėmi žemiško gyvenimo nauda. Žmogus, kurs nesizėnodamas amžinoj Dievėbės gėlmėj be pradios buvo, žinosi kas kartā aiškiau, tampa kas kartā sėmoningėsniu. Reikėtū tā platiau paaiškinti. Vienok šis on tai ne gėlimas daigtas. Nukreiptū šitā veikalā pertoli nuo jo tikslo. Tuo tarpu tur užtekti bene sėzėdintas numėnėmas, kad iš žemiško gyvenimo išėina augstėsnis, skaidresnis sėmoningumas, arba, kitaip sėkant, daugiau dvėsiškumo, kursai Dėvachane pilnai išnoksta.

kiamo įpatiško įstātimo, įpatiškū save-žinantiū jėgū: „likimo“ valdītōjū, ī jos vietā. Žmogus visumet tše nueina, tše pastātomas, kur jis pats pasimokinti ir kitus mokīti gāli, kur jis kitus īkenkes arba pradžiugines ĩra ir dabar kenksmus arba džiaugsmus patirti tur.

Žemiškame gīvenime žmogus laiku su didiu žmoniū skaitiu visokiu būdu sujungiamas. Jame tokiu būdu išlengvo žādinamas *vienībės žinojimas, kurs ĩra tikroji meilė*.

Užgimdamas žmogus turi imti ant savės visā savo prāeiti. Dārbas, kurī jis vākar neatliko, jo laukia sekantioj dienoj. Kuo jis vienā dienā nusikaltės, tuo jis sekantiā arba ir dār tolimesne dienā nubaudiamas. O tos dienos, tai ĩra jo āmžiai.

Žmogaus gīvenimas neina tiktai nuo dienos ī dienā. Ir netiktai miege, gilame miege, piktādarīs ir gerādarīs līgūs. Eina žmogaus gīvenimas nuo vieno āmžiaus ī kitā. Ilgā laikā jis Dėvachāne gīvena savo esmėje. Kiekvienas jī pasieka bet ne su līgiu žinojimu, todėl ir ne su līgiu išgānīmu. Kitsai jī vos pasiekės, jau ir vėl tur grīžti. Nebūdamas pasiekės āmžinos gīvībės, tai estī dieviško žinojimo, jis tur ilgiau gīventi negīvībėje, mirties šālīse ir tamsume bei skausme.

Žmogus, būtent jo esmė, ĩra keleivis, āmžinas keleivis. Ne kaip kad jis keliautū iš vienos vietos ī kitā. Jis tik savo žvilgī tai šen tai ten kreipia.

Taip sāko išmintingasis, kurio žinojimas tobūlas:

„Dvāsinis žmogaus asmuo, supiasi per āmžius kaipo pendulas šen ir ten tarp užgimimo ir mirties. O kad ir trumpas ĩra āmžius ant žemės, kad ir āmžius po mirties prieina gālā, o kad ir kiekvienas tū nusikeitimū tarp miego ir budėjimo, tarp netikrībės ir tikrībės prasideda ir pasibaigia, tai tik āmžinas ĩra patsai dvāsinis keleivis.

„Vienātinė tikrībė ĩra laikas po mirties, kuomet ans keleivis neapākintas tikrībe regi, ir trumpi žemiški

jī klaidinantiejie āmžiai nuo jo nuslinke ĩra. O kad ir ilgiausi āmžiai su visais savo pertrūkais pasibaigia, tai jie tātiau žmogaus esmei dvilinkā naudā atneša. Jie ĩra tas kelias, kuriuo jī, kad ir labai išlengvo, tātiau nuolatai, augštesniām tobūlumui ir paskutiniām kitimui ārtinas, ir kuriuo jī galiausiai savo tikslā: tobūlā dieviškumā, pasieka. Visi anie laikai ir āmžiai tar nauja tām tikslui, ir be jū jis nebūtū pasiekamas. Žmogaus esmė, Manas, ĩra kaip koks vaidintojas. Jo pasirodīmai ant žemės, jo įsikūnijimai ĩra dramātiško veikalo personos, ritiniai, „rolės“. Nieks nesukeis žmogū su tuo, kā jis vaidina, o visai ne skaitīs dėvėtuosus tuomet drabuzius žmogaus paties gīvumu.

„Žmogaus esmė ĩra priversta kaip koks vaidintojas visā eile savo įsikūnijimū, visokius, kartais labai nesmagius veikalus statīti. Vienok kaip bitės iš kiekvieno žiedo tik medū neša, o visā kitā palieka žemės kirmināms, taip ir mūsū dvāsinė esmė, Sanskrito žodiu vadinama Sutrātma, iš kiekvieno žemiško gīvenimo, ī kurī įstātīmū valdoma nusileisti tur, tiktai āmžinībės gēralā doriškū įpatībiū ir augantio žinojimo pasiima ir visas įpatības suvienija vienoj Vienetoj, kuri ĩra galiausiai tobūla esmė, vadinama Dhyān Chohan.“

Amžinībės gelmė.

Tuomet toji esmė iškīla ī būvī kurs ir už Dėvachānā augštesnis ĩra. Kaip šio rāsto pradioje aiškinta, nemirtingasis žmogus ĩra trijībė: Atma-Buddhi-Manas. Gīvendamas su savo sāmone kūne, žmogus kito nieko negāl numanīti, kaip tik žemiškā gīvenimā. Pakildamas ī Kāmā arba Kāma-Manā, žmogus patiria ir kāmīnī gīvenimā arba Kāma-Lokā. Iškildamas ī tā savo dālī, kuri vadinama Manu, jis gīvena Dėvachāne arba dangūje, vis tiek, ar jis su kūnu ant žemės ĩra ar ne. Bet iškildamas taip augštai, kad

sâmoningai gîvena tame, kas Atma-Buddhi vadinama, jis gîvena padêtim, kuri paprastâm žmogaus supratimui nebenumânoma.

Tuomet ans iškilusîsis îra tobûlumâ pasiekes. Jis îra visiškai vienu tâpes su savo Dievu; jis pilnai regi ir pažîsta jî esantiu savo paties esme. O kad susivienîjimas, rodos, jau buves Dêvachâne, tai tat buvo tik sugrîzimas žemojo Mano pas augštâjî. O žiûrint iš apatios, tai atrodo susivienîjimu su išganîtoju.

Dêvachâninis būvis îra iš tikro augštas ir, lîginant î žemiškâ, tobûlas. Vienok jis vis tik îra dâr pragaištingas gîvenimas. Amžinas îra tas, kad Manas susivienîja tobûlai su Atma-Buddhi. Sis būvis îra neapsâkomai išganîtingas. Ira tai galutinê pilnîbê, galutinis iškopimas iš viso pragaištingumo. Ira tai sugrîzimas î prâdiâ, kaip žodis tai trumpai pasâko: „Iš Jo, bûtent Dievo arba Atma, Jame ir Jopi îra ir visi daigtai“.

Žiûrint î prâdiâ ir î Sitâ pâbaigâ, kuri-dvi taip neišmâstomai toli viena nuo antros, turime giliai tîlêdami nusilenkti prieš Amžinîbe. Gana, kad nors tolimâjî keliâ pirm ir uz savės matîti gâlime.

Visi žmonês žino, kad jie îra. Tai liudîmas, jog turêje ir prâdiâ. O kas gerai îra suprâtes senovês išmintingûjû mokslâ ir gerai savo tiesos balso pasiklauso, tas nebesakîs, kad jis prasidêjes kûno użgimimu. Jis žiûrês, kaip surastû savo esmês priezastî.

O toji iš tikro be pradios. Bet-gi tuo târpu tik tiek tegalima pasakîti, kad ji nesizînodama gîvena patioj amžinîbêje, amžinoj Visumos priezastîje, amžiname Dieve. Iš nesizînojimo ji kilo ir tâpo žinanti. Pirma žinanti tiktai kûne, toliau žinanti savo vidûje, ir galiausiai žinanti savo esmêje, kuri viena ir ta pati kaip amžinoji Visumos priezastis. Ira tiktai, lîg bûtû naujas savės-žinojimo vidurîs sutvertas, naujas centras, per kurî nauja Visuma apsireikšti galêtû.

Sita Augštîbê paprastâm žmogui nêra numânoma. Kaip sakîta, sunku Dêvachânâ gerai suprâsti. Tankiausiai žmonês jî žemiškai îsivaizduoja arba visai nieku skaito. O Dêvachânas vis tik laikinis dâr būvis. Jis nusikeitia su žemiškuoju. Vienok praêjus visiems dêvachâniniems ir žemiškiems amžiams, uzteka ans vaiškiausias būvis, atsiveria Amžinîbês gelmês.

„Dangûs ir žemê pragaiš.“ Tâ žodî daug žmoniû pažîsta. Bet po to stojasi, kas Sanskrito kalboj vadinama Nirvâna, tai esti išgesimas, bûtent išgesimas visû troškimû, kadangi pilnîbê îgîta.

Negalima nieko apie tai pasakîti. Nêra tâm žodiû. Tiejie visumet tik têra paprastos sâmonês reiškimai. Norêti aprašiti Nirvânâ, îra toks-jau negâlimas daigtas, kaip noras tâ išvîsti, kas nesuskaitomû metû ir amžiu tolibêj îra paslêpta. Tiktai galima sakîti, kas Nirvâna nêra.

Nêra tai išnikimas, nêra tai amžina mirtis. Visos Visumos pâgrindas îra pilna gîvîbê. Viskâm grîzus jopi, negâl bûti pasiekta mirtis, bet gîvîbê. Toji îra tokia pilna, tokia augsta, tokia galinga, kad îra amžina. Ira ji pilnai savės-žinanti ramîbê, neapsiaurintas išganîtingas žinojimas.

Ta esmê, kuri îra pasiekusi Nirvânâ, ta po nenumânomos ilgos pilnîbês ir šviesîbês stojasi kaip galîbê sutverianti naujâ Visumâ.

Bet kâm ilgai žvelgti î tâ tolibe! Gana numânius jâ esant. Savo keliâ išvîdus, reikia juo ir žengti. Žmogaus amžius nêra žaismas. Ira jisai uždavinîs. I paties žmogaus rankas dêtas jo likimas, jo palaima, jo nepalaima, jo niekîbê ir jo gîvîbê. Jis statîtas tarp mirties ir gîvîbês, jeib jis pasirinktû gîvîbe. Jâm duota iškilti iš svîrâvimo tarp mirties ir gîvîbês krâsto ir pakilti î tikrâjâ nesibaigiantâ pilnîbe — gîvîbe — tobûlibe.

Koks neapsâkomai didis îra skirtumas tarp paprasto gîvenimo supratimo ir sišon aiškinamojo! Žiûrint

ī tokius gīvībēs kelius ir tas jos tolībes, zvilgis su kiekviena mintimi, su kiekvienu zodiu platiau atsiveria.

Gāl tai kartais ir sudreba protas ir klausia: Ar-gi tai taip ir īstikrūjū? Bet ir tai jau tvirtina šīū ziniū teisībe, kad jas gerai suprasdamas, zmogus pats tikrai didēja. Iskīla īs menkībiū, atkera nuo visū niekībiū. Ir pradeda jame kvēpuoti amžinībē ir amžinībēs gālios. Tegul pasiliks jis visumet jū kvape ir jū šviesoj! Ir tegul jos, jām kartā sukilusios, niekumet jame nebeuzges!

